

Procesul Mihai Eminescu

“Exista agresiuni ale caror efecte persista mult timp (influentind geografia economica, tesutul social si constiinta colectiva)” Apărarea societății românești, a Neamului Românesc, trebuie să primeze împotriva oricui încalcă legea, ORICÂND, fără nici o prescripție (prescripția fiind promulgată de cei ce protejează încălcarea legii, din anumite interese commune cu cei ce au încălcat-o).

Infrațiunea împotriva lui Mihai Eminescu este activă și azi și totodată împotriva românilor, a conștiinței lor colective și individuale!

Gheorghe Gavrilă Copil,

Prin atentatul împotriva lui Eminescu s-a început predarea României moderne unor forțe străine

Sfidarea tuturor legilor în martirizarea lui Eminescu

Fiecare lege sfidată, ocolită, ignorată cu bună știință în cazul arestării, martirizării și asasinării lui Eminescu, poate și trebuie să devină obiectul unei comunicări științifice.

Secolul XIX, secolul XX, secolul XXI, teama de adevăr mai sălășluiește în sufletele noastre. Dacă adevărul ar umbri imaginea unor personalități, nu-l rostim. Dacă adevărul ar decoperta chipul luminos al unui martir, nu-l rostim, ca să nu se întunece chipurile răstignitorilor. Pentru că aceștia sunt Regele Carol I, Primul Ministru Ion C. Brătianu, Titu Maiorescu, Petre Carp, parlamentari și alții. Servicii secrete străine. Oameni politici ai unor imperii. Toți împotriva unei singure persoane. Vina guvernărilor români este înafara oricărei îndoieli, dovadă că au ascuns adevărul prin șirul generațiilor, inducând în eroare cercetători de înaltă clasă ai culturii române. Conștienți de vina lor abominabilă, au avut grijă să nu mărturisească nici în jurnalele personale, nici în scrierile cu caracter public. Dar, în același timp, au întreținut praful pe care l-au aruncat în ochii opiniei publice, susținând că Eminescu înebunise, apoi, da parcă nebunia nu ar fi fost de ajuns, că suferea de sifilis. Cu aceste două boli, nici o personalitate nu mai avea cum să se reîncadreze în viața socială la nivelul audienței de dinainte de îmbolnăvire. Nu i se mai acorda nici un credit. Sub acoperirea acestor false boli, reprezentanții statului român din acea vreme, de câte ori Eminescu își revenea, atunci când tratamentele distructive, aplicate cu

bună știință, nu i se mai administrau, uriașului iubitor de Neam și de Adevăr i se aplicau din nou tratamentele distructive. Eminescu a fost torturat, iar na se aruncau pe el găleți cu apă rece și era bătut cu funia. Când în 1889 a acăpat de sub supraveghiere și din clandestinitate și-a reluat activitatea de ziarist, serviciile secrete, poliția, au răscolit Bucureștiul, au descoperit locuința în care era, l-au arestat și a fost trimis pe lumea cealaltă. În toți acești ani a existat un adevărat terorism de stat. S-a manifestat fără dubii în cazul lui Eminescu, dar și în moartea suspectă a unor apropiați ai lui Eminescu. Terorismul acesta din nefericire și-a atins scopul și asupra altor contemporani. Iar cei care bănuiau sau știau ceva, români care făceau parte din serviciile secrete ale unor imperii care ocupau o bună parte din pământul românesc, erau prinși, om lângă om, între seviceile secrete austro-ungare și românești, care în cazul Eminescu au colaborat în totalitate. Dar de aici și până la a deconspira că arestarea și martirizarea lui Eminescu a fost pusă la cale de Viena , cu participarea oficialităților din România, pare a fi o treaptă de netrecut. Corect de Viena și București, având în vedere detaliata și programata intervenție a poliției române. Nu există îndoială că de Eminescu se ocupau și serviciile secrete rusești. O conjurație a tăcerii celor vinovați, care au participat sau au știut ce se întâmpla cu Eminescu. Toți își construiesc amintirile argumentând că Eminescu a fost nebun sau că suferise de așa ceva mai de dinainte vreme. Se invocă amenințările externe. Cine consideră că oficialitățile de la București au acceptat să-l scoată din viața publică pe Mihai Eminescu și chiar să-l trimită în viața cea eternă, pentru că nu au avut nici o cale de a-l proteja în fața imperiului austro-ungar, în fața francmasoneriei, se înșală amarnic. Eminescu devenise atât de incomod pentru unii potentăți ai zilei, politicieni, comercianți, bancheri, încât au reacționat de-ndată, pentru a se debarasa de Eminescu, la ocazia oferită de imperiile străine. Acele câteva cuvinte ("mai stâmpărați-l pe Eminescu") ajunse de la Viena la Maiorecu prin ... soția lui in Slavici și desigur, de la acesta la factorii decisivi ai statului român de atunci, nu aveau nici un indiciu cum să se procedeze. Regele Carol I, Primul Ministru Ion C Brătianu și alții au ales pentru Mihai Eminescu varianta criminală, fără nici o șansă de reintegrare socială. Vom menționa doar câteva persoanlități ale timpului, care prin funcțiile pe care le aveau în structurile guvernamentale și a relațiile lor oculte au păstrat tăcerea, provocând astfel o moștenire antiromânească în politicienii acestei țări, ușor de identificat și azi. Carol I, rege până în anul 1914. Ion C. Brătianu a plecat în

străinătate și a avut convorbiri cu cel ce avea să devină Carol I, Regele României, pentru a-l determina și a-l invita să vină în țară pentru a fi rege. Ion C. Brătianu, Președintele Consiliului de Miniștri între 9 iunie 1881-20 martie 1888. Petre P. Carp, a acționat pentru îndepărtarea lui Alexandru Ioan Cuza din fruntea României, a fost secretar al Agenției diplomatice a României la Paris, între mai 1867-iulie 1867, agent diplomatic la Viena și Berlin, între martie 1871-aprilie 1873 și la Roma, între aprilie –octombrie 1873, Trimis extraordinar și Ministru Plenipotențiar al României la Viena, între noiembrie 1882-octombrie 1884 (Fiind la Viena, participând la finalizarea tratatului secret cu Austro-Ungaria, îi transmite lui Titu Maiorescu, "Mai potoliți-l pe Eminescu", ceea ce în contextul dat însemna anihilați-l pe Eminescu, interpretare confirmată de maniera în care s-a acționat împotriva lui Eminescu și a altor români dintru idealul unificator de țară, care militau și acționau pentru Unirea Ardealului cu România, Unire în care credeau că se poate împlini, fapt confirmat în timpul vieții acestora. Eminescu ar fi fost în plină activitate în 1918, când atât Ardealul, cât și Basarabia și Bucovina revin în familia lor românească, constituind statul național unitar român, România. Spiritul unionist, dragostea de neam și de țară a unioniștilor români a fost mai tare decât cele două imperii, austro-ungar și rusesc, imperii care anexaseă o bună parte din pământul românesc, dimpreună cu milioanele de români. Mai tare decât forțele statale interne rămânești care au acționat cu o brutalitate de neiertat împotriva fiilor devotați idealului unificării tuturor românilor într-un singur stat. Aceeași manieră antiromânească se poate constata și din partea guvernanților din România anulului 1990, când anexează Podul de flori, punându-se astfel în serviciul Moscovei, împotriva revenirii Chișinăului la Patriamamă, în vreme ce Reunificarea era în plină desfășurare și Moscova bătea în retragere-după trecerea câtorva ani primul ministru de atunci recunoștea că reîntregirea ar fi fost posibilă și că regretă faptul că nu a fost receptiv la unificarea țării. Documentele care îi desconspiră pe antiunioniși nu lasă nici un dubiu că au acționat în serviciul imperiului sovietic-vezi Reîntregirea României-documentația necesară, de la sfârșitul acestor articole, slugărnicia lor surprinzând și Kremlinul, care nu a crezut că aceștia erau atât de slugarnici, că aveau sufletele atât de moscovizate. Theodor Rosetti, Președintele Consiliului de Miniștri între 22 martie-11 noiembrie 1888, Theodor Rosetti, Ministru de interne între 22 martie-11 noiembrie 1888, Alexandru Marghiloman, Ministru justiției între 22 martie-11 noiembrie 1888,

Petre P. Carp, Ministru de externe între 22 martie-11 noiembrie 1888, Titu Maiorescu, Ministrul cultelor și instrucțiunii publice între 22 martie-11 noiembrie 1888, Titu Maiorescu, ad. int. la Ministerul agriculturii, industriei, comerțului și domeniilor între 22 martie-4 iunie 1888, Petre P. Carp, ad. int la Ministerul agriculturii, industriei, comerțului și domeniilor între 4 iunie-11 noiembrie 1888, Petre P. Carp, președintele Consiliului de miniștri între 7 iulie 1900-13 februarie 1901, Titu Maiorescu, ministrul justiției între 7 iulie 1900-13 februarie 1901, Petre P. Carp, Președintele consiliului de miniștri între 29 decembrie 1910-27 martie 1912, Titu Maiorescu, ministru de externe între 29 decembrie 1910-27 martie 1912, Titu Maiorescu, Președintele Consiliului de Miniștri între 28 martie-14 octombrie 1912, Theodor Rosetti, ministru de finanțe între 28 martie-14 octombrie 1912, Titu Maiorescu, Președintele Consiliului de Miniștri între 14 octombrie 1912-31 decembrie 1913.

Terorismul de stat, în democrație, a continuat, tot la îngăduința unor puteri străine și tot cu concursul francmasoneriei și în secolul XX, cu asasinatelor politice cunoscute-acum regele Carol II a plecat în străinătate, în partea de vest a Europei, pentru a obține acordul să sfideze toate legile țării și să ordone asasinatelor. În cazul Eminescu tot dinspre vest a venit semnalul de a se acționa. Cât privește situația de după 23 august 1944 ascultarea vine din partea de răsărit a României, de la Moscova sovietică, când terorismul de stat ajunge la noi cu tancurile sovietice, cu teroriștii aduși pe acestea și instalați ca factori de decizie în guvernul României, alături de alții, care așteptau acest eveniment. Și unii și alții, de data aceasta nu erau români, soarta României ajungând în mâinile evreilor. Asasinatelor, acum, nu toate, nu sunt cu sfidarea oricăror legi, ca în cazul lui Eminescu. În secolul XIX factorii de decizie erau românii-îl considerăm pe neamțul Carol I ajuns rege al României, tot român, situația fiind identică și între cele două războaie mondiale. După 23 august 1944 s-au folosit și legile, la modul formal, sentințele de asasinare sau întemnițare fiind direcționate de factorii politici pomeniți înainte de procese. Din nefericire Eminescu nu a beneficiat, fie și formal, de legislația în vigoare din timpul său. Începând cu 1948, încetează orice urmă de democrație în România. Se instalează dictatura sovietică. Tot sub protecția tancurilor sovietice. În actele proceselor se află sentința și cauza invocată. E vorba de lichidarea elitelor românești. Antiromânism. Holocaust etnic pe motive politice. Dovadă că în dictatură, legile pot fi evocate și în mod criminal. Silviu Brucan, din rândurile

evreilor bolșevici instalați la putere în România începând cu 1944, a direcționat, în 1989, de-ndată după căderea regimului dictatorial al lui Nicolae Ceaușescu, procesul celor doi reprezentanți ai regimului comunist, Nicolae și Elena Ceaușescu. Avea experiența în acest sens alături de cei instalați la putere în România începând cu 1944. Capetele de acuzare decisive sunt false, la modul premeditat, iar cei doi, pe baza sentinței promulgate, au fost executați. Se vorbește, că în subsidiar e vorba tot de antiromânism, Ceaușescu, român, reușind, an de an să introducă români, în securitate și ca factori de conducere ai partidului la diverse nivele, în detrimentul moștenirii evreiești impuse la putere în România de către Moscova. Dovadă că guvernul de după împrușcarea lui Ceaușescu este format în întregime din evrei (cu o excepție, dar și acest ministru avea o viață întreagă de bolșevic), fiii, nepoții și strănepoții bolșevicilor de la conducerea României de după 1944 preluând golul românilor expulzați din structurile statului, începând cu decembrie 1989, instalându-se alături de ceilalți evrei care rămăseseră în aceste structuri sau în massmedia. Lovitura de stat se desfășoară tot cu ajutorul Moscovei.. Acest guvern a declanșat tăvălugul jefuirii României. Acest guvern a avut posibilitatea Reîntregirii României, în 1990, dar s-a opus. Toată această evocare are legătură directă cu Mihai Eminescu. Acum în democrația de după 1989, factorii de putere din statul român, cu mas media direcționată, cu forța financiară pusă la dispoziție din bugetul țării sau din partea unor patronate interne sau internaționale și a unor bancheri, se practică un consens tăcut sau mărturist împotriva lui Eminescu. Trebuie să mergem cu rostirea adevărului pînă la capăt. Îndepărtarea lui Ceaușescu de la conducerea țării și arestarea acestuia s-au datorat lui Iulian Vlad, ministrul de interne, care avea sub comanda sa întreaga securitate și românului Victor Stănculescu, general, din partea armatei. Securității, la ordin, predaseră armele și intraseră sub comanda și controlul armatei și ce a făcut generalul Stănculescu? L-a chemat la Ministerul Apărării Naționale pe Ion Iliescu, omul rușilor și l-a făcut, în fapt, președinte al României. Noii guvernanți au avut astfel dintr-odată drum deschis pentru preluarea puterii. Ce s-a întâmplat cu generalul Iulian Vlad? Arestat și ținut în pușcărie vreo doi ani a spus tot ce i s-a cerut și a scris declarații după declarații, apoi a fost eliberat și ținut la domiciliu sub o strictă supraveghiere. A înțeles în ce situație este și nu a încercat să vorbească despre cele întâmplate. Generalul Stănculescu, din ce în ce mai marginalizat de la putere, chiar de la început-cu toată contribuția sa decisivă la îndepărtarea lui

Ceaușescu de la conducerea României, pentru că nu avea acea carte de vizită pentru a face parte din cercul noii conduceri, a căror membri, între ei, au fost harnici în furtul avuției naționale. Desigur aceștia nu au uitat de contribuția generalului Stănculescu la loviura de stat din timpul Revoluției, nici după ce acesta a ieșit la pensie. De ce este generalul acum, la vârsta de 80 de ani, în pușcărie, pentru 15 ani-practic pe viață? Pentru zecii de morți de la Timișoara, din timpul Revoluției? Procesul, ca și alte procese manevrate din umbră de anumiți factori politici și din structurile serviciilor secrete, de anumiți judecători și procurori, avea mai multe căi de desfășurare-sentiință de condamnare pentru general-dar până acum nimeni nu a fost condamnat nici pentru miile de morți de după Timișoara-, să fie achitat, sau să fie mereu amânat, sau scos de sub urmărire penală, din insuficiente probe. De ce i s-a închis gura și încă pe viață? De ce s-a ajuns la concluzia că e mai bine să fie izolat în maximă siguranță, deci sub strictă supraveghere, după gratii? Pentru că înainte de direcționarea procesului pentru a fi condamnat, generalul, în desele apariții la televizor, în ultimii doi-trei ani, la întrebările repetate ale ziariștilor, dacă mai are cunoștință de situații necunoscute din timpul Revoluției, și da e alte situații de după, de adevăruri ascunse, claca și spunea că tace pentru că vrea să moară acasă, în patul său. Cu alte cuvinte dacă ar mărturisi ce știe, ar fi asasinat. Acesta o considerăm noi că este adevărata cauză a arestării și condamnării rapide a generalului. Vă mai amintiți cum a argumentat de ce a predat puterea bolșevicului Iliescu, deși avea controlul întregii armate? Ca să nu-l considere posteritatea ca un dictator. Și încă dictator militar! Această disculpăre o respingem. Ar fi avut posibilitatea să predea puterea, după scurtă vreme, unui guvern responsabil și astfel să salveze bogățiile țării și uriașa șansă pe care o avea România pentru progresul său economic și spiritual. Într-o perioadă de profundă solidaritate internațională de care se bucura România! Și nici măcar nu ar fi fost considerat dictator, ci stabilizator al unei situații în care se aveau mitralierele trăgând. Că o parte din asasinat au fost puse la cale chiar de noii factori care preluau puterea, unii chiar din clădirea Ministerului Apărării naționale, unde șeful armatei era generalul Stănculescu? Aici începe slăbiciunea, lipsa de caracter, de virtute, incapacitatea de mobilizare în numele neamului tău în momente decisive. N-a păstrat controlul liniștii și păcii în România ca să nu-l considere lumea dictator! Pentru țara ta, pentru a o proteja, în momente de cumpănă, dacă e nevoie îți dai și viața, domnule general!! De ce

totuși s-a dat la o parte și i-a poftit pe bolșevicii evrei de ieri, pe oamenii Moscovei, să preia în subordine România? Pentru că nu avea sufletul eminescian în inima sa. Eminescu a fost trădat. Toate se moștenesc. Prigonirea și martirizarea fiilor loiali neamului românesc devine o moștenire devitalizantă în factorii de putere, în șirul de generații. O incapacitate de a face binele până la capăt, temeinic. Să fim demni și să nu arătăm cu degetul spre dictatura bolșevicilor evrei ajunsă la putere în România în 1989-1990, spre terorismul de stat practicat de aceștia, sau de vreun român total moscovizat. E limpede că generalul Stănculescu avea muștrări de conștiință-predase puterea unor jefuitori de țară și antiunioniști, desigur știa cine sunt cei vinovați de miile de morți, știa cum și de cine fusese devalizată țara de finanțele ei și de alte bogății, de graba de a vinde întreprinderile țării. Dar când dădea semne că ar fi pe cale să mărturisească? La adâncă bătrânețe, când muștrările de conștiință nu mai pot repara răul făcut? Sunt și vârstnici virtuoși, inteligenți. De ce a dat în vileag problemele de conștiință care îl frământau și nu a încercat, măcar la sfârșitul vieții să mărturisească adevărul ținut ascuns de clica de jefuitori? Tot din lipsă de o profundă iubire de neam. De frică. Iată cu ce bagaj pleacă pe lumea cealaltă și noi românii în ce situație am ajuns. Frica, lipsa de demnitate, de caracter au oprit de la așa ceva. Mihai Viteazu, Sfântul Constantin Brâncoveanu, fiii și sfetnicul său, Mihai Eminescu și alți români de seamă sunt mai tari și decât toate vitregiile care au urmat după timpul viețuirii lor pe pământul românesc. Verdictul istoriei, mai devreme sau mai târziu este devastator pentru cei care nu au fost până la capătul vieții lor la datorie pentru destinul românilor în propria lor țară. Să ne întoarcem la noi înșine, la români. În cazul lui Eminescu, în democrație, este vorba de terorism de stat practicat de români, de dictatura regală. În cazul asasinatelor dintre cele două războaie mondiale, în democrație, este vorba de terorism de stat practicat de români, de dictatură regală. Adevărul palpă numai în oameni de caracter. Adevărul trebuie rostit și protejat în toate cazurile. Trebuie să începem cu noi înșine. Adevărul despre Eminescu înseamnă o mare panică pentru mulți. Personalități importante din politica și cultura română, se vor dovedi cu carențe morale prin care s-au perpetuat terorismul de stat și dictatura personală și între cele două războaie mondiale. Politicienii și oamenii de cultură, poliția, serviciile secrete, direct sau prin cei mai tineri și-au continuat activitatea și la începutul sec. XX și între cele două războaie mondiale. Dacă nu procedăm corect cu noi înșine, răul

rămîne în noi, cu comportări și acte reprobabile moștenite. Politicienii români de azi se regenerează cu orice sacrificii. Trebuie! O națiune se regenerează cu orice sacrificii. O necesitate obiectivă. Câți au vocația adevărului, câți sunt oameni de caracter? Dar noi, cei care discutăm despre ei? Toți suntem slăbănogiți. Pe noi români, Eminescu ne reprezintă pînă în adâncimile noastre sufletești. Nu observați că cei care l-au martirizat beneficiază pînă azi de o anume solidaritate din partea celor care sunt împotriva lui Eminescu? Degeaba îi arătăm cu degetul. Îl urmăm noi pe Eminescu, îl avem ca model de verticalitate morală, suntem noi oameni de caracter ca și el, avem noi tăria de a nu renunța la idealurile lui Eminescu, de prosperitate economică și spirituală pentru Neamul Românesc, de Unire?! Frica de adevăr este evidentă în cazul lui Eminescu. Nu sunt pomeniți cei vinovați. Nu sunt condamnați nici post mortem, pentru încălcarea legilor. Frica aceasta ne-a slăbănogit. În România, fără catedre Mihai Eminescu la toate colegiile pentru învățători și la toate facultățile de litere?! În ce țară trăim?! Nu a românilor?! Dacă în cazul lui Eminescu restabilim adevărul fără să ținem seama de nici un nume, indiferent ce importanță are în istoria și cultura românilor, am făcut un pas uriaș spre normalitate. Ai grijă cititorule. Demultă vreme nu mai ai acasă opera eminesciană: poezii, proză, scrieri politice, de preferat toate volumele cu toate însemnările lui Eminescu. Sau, din nefericire, nu-l mai citești. Potrivnicii au reușit să-ți anuleze simțirile și apartenența la Neam. Dar noi români nu suntem de vină, adică alții, ci tu, fiecare român în parte. Ești bun doar ca energie, ești inteligent pentru alții. Tu nu ești neam de slugă și nici nu ești destinat să dispari ca român. Alții au reușit să-ți scoată pe Eminescu din inima ta. Reprimește-l în casa sufletului tău și nu vei mai învinui neamul tău și vei fi un bun român. Neamul nu se trădează, ci prin fiecare dintre noi, se salvează.

Gheorghe Gavrilă Copil

Gheorghe-Gavrilă COPIL,

ADEVĂRUL ÎN CAZUL ÎMBOLNĂVIRII LUI EMINESCU, TRIUMFĂ!*

Analogii, similitudini cu tratamentul aplicat altor fii ai Neamului Românesc din a doua jumătate a secolului XX Se poate dovedi că Eminescu a fost scos din viața socială prin tratamentul medicamentos abuziv, administrat cu premeditare?! Da, prim mărturiile celor care au fost supuși unui tratament similar. Compromiși în fața colegilor de serviciu, în fața familiei, rudeniilor,

cunoscuților. Persoanele supuse unui astfel de tratament, deși printre noi, sănătoase, au evitat, sau evită să facă mărturiile necesare, poate de teama de a nu reactiva convingerile celor care i-au crezut nebuni. Și-i mai cred. Cu același efect de a fi scoși și azi din viața socială. Alții au rămas cu dezechilibrări pe planul sănătății, pentru tot restul vieții lor. În Arhivele securității, acum la CNSAS, se găsesc datele necesare pentru cercetări, analogii, similitudini cu situația lui Eminescu. Cazul pe care îl prezint nu se poate compara ca intensitate și dramatism, nici cu al lui Mihai Eminescu și nici cu al celor internați și reinternați, dar, prin acest caz, sperăm să se deschidă un nou domeniu de cercetare, prin analogie cu îmbolnăvirea lui Eminescu. După răpire, Eminescu a fost supus unui tratament medicamentos, cu țintă clară-dezechilibrarea sănătății. Semntarul acestei comunicări este autorul romanului Coșmarul, confiscat, prin proces penal, 1971-1973 (Vezi „Sus fruntea nației române!”, din Noi Dacii nr. 27-28, 2009 - www.noidacii.ro). A fost internat de către Ministerul de interne-Consiliul Securității Statului, la un spital de psihiatrie. Dosar fond penal, 28.IX.1971, p. 80-82 - Spitalul D. Gh. Marinescu, secția Bălăceanca. Către Consiliul Securității Statului. Raport de expertiză psihiatrică. În acest scop comisia a examinat pe numitul COPIL GAVRIL, dosarul medical al acestuia, precum și următoarele date care urmează a fi interpretate: propagandă împotriva orânduirii socialiste. Diagnosticul numitului: „Fără tulburări psihice clinic manifeste”. CONCUZII: “Are discernământ păstrat”. Deci s-a confirmat că eram sănătos. Dosar fond informativ, NOTĂ-extras nr. 142/29.02.1972: „Cu trei săptămâni în urmă a venit la Centrul de îndrumare a Creației populare jud. Ilfov, Copil Gavrilă, fost salariat al acestei instituții, a luat loc pe un scaun și după puțin timp a început să întrebe ce mai facem, pe unde mai mergem pe teren, ce mai fac foștii lui colegi, etc. Se observă la Copil că nu mai are un fir exact al ideilor, judecata nu-l mai ajută până la capăt, iar memoria îi este tot mai puțin clară. L-am întrebat unde lucrează, ce gânduri de viitor mai are, dacă îl mai preocupă literatura, la aceste întrebări Copil a încremenit pe loc și am chemat pe secretara Mariana spunându-i că lui Copil îi este rău.” Mi s-a ridicat supraveghierea la domiciliu pentru un timp limitat. Al compromiterii publice. Chipurile eram liber. Așa, câteva zile prin București, apoi, spre Ardeal, la tata, la locurile natale. Și așa, lumea din jur a aflat, că fiul lui Gavrilă a înnebunit. Tata și un unchi, la miez de noapte, în puține cuvinte, mi-au transmis, mare curaj, ce aveau să-mi transmită. Pentru ei eram un om perfect sănătos. Toți trei făceam

parte din România frumoasă, de neînfrânt de nici o încercare a istoriei. În urma unor minuțioase cercetări, prin analogie cu tratamentul aplicat lui Eminescu, în urma precizării tuturor legilor încălcate de factorii guvernamentali de atunci, propunem a se avea în vedere un nou pas de investigare, un proces cu caracter penal: Mihai Eminescu 1883-1889. E limpede că e vorba de răpire de persoană, de terorism de stat, de lipsire de libertate, de tortură, de aplicarea cu premeditare a unui tratament medicamentos dăunător, și toate acestea înafara legilor din acea vreme. Cele ce urmează și cele de mai înainte, poate nu s-ar fi așternut pe hârtie niciodată, dacă abuzul săvârșit asupra lui Eminescu, în timpul viețuirii lui trupești printre noi, nu ar continua și azi, în timpul viețuirii lui spirituale. Cele ce urmează au legătură cu situația tragică a lui Eminescu, de persecutat politic. Primul mare deținut politic din istoria modernă a României. Eminescu nu a fost lăsat în pace, nici în 1889, când a început să publice iar, articole, în presa vremii. A fost din nou arestat și ...asasinat. Pentru Eminescu trebuie revendicate daune morale, acestea însemnând, înființarea de catedre Mihai Eminescu la toate colegiile pentru învățători și la toate facultățile de litere. Numai astfel poate statul român** să repare marele prejudiciu adus lui Eminescu și totodată poporului român! Suntem din oștirea națională de sub flamura sfântă a sufletului eminescian. Sărut mâna Mihai Eminescu și binecuvântă poporul român.

Gheorghe-Gavrilă COPIL

*Comunicare susținută la Congresul internațional de dacologie, ediția a X-a, 2009

** Desigur nu statul e de vină, ci instituțiile statului din vremea lui Eminescu, oficialii acelor instituții, deci instituțiile statale de azi, trebuie și pot fi obligate, pe cale juridică, la daune morale, înființarea de catedre Mihai Eminescu la toate colegiile pentru învățători și la toate facultățile de litere